

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2237/2024
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Сталетовић адвокат из ..., против туженог Градског центра за социјални рад у Београду, чији је пуномоћник Лазар Крстић адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 469/24 од 14.03.2024. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 469/24 од 14.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 469/24 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1118/22 од 30.10.2023. године, у првом ставу изреке поништено је као незаконито решење директора туженог којим је тужилји изречена дисциплинска мера новчане казне због непоштовања радне дисциплине и правила понашања из члана 3. став 1. тачка 21. Правилника о радној дисциплини и правилима понашања запослених у Градском центру за социјални рад у Београду, у висини од 15% од месечне зараде тужилје за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању од три месеца обуставом зараде. У другом ставу изреке обавезан је тужени да тужилји накнади штету насталу умањењем основне зараде на основу незаконитог решења директора туженог број ...-... од 02.02.2022. године у укупном износу од 33.580,92 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе на начин описан у том ставу изреке, уз уплату одговарајућих доприноса за социјално осигурање. У трећем ставу изреке обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.486,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 469/24 од 14.03.2024. године, у првом ставу изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. У

другом ставу изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана. Предмет одлучивања у овој правној ствари је изрицање дисциплинске мере новчане казне због пропуста у раду неприбављањем лиценце за рад сходно одредбама прописаним Правилником о радној дисциплини и правилима понашања запослених. Побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев уз правилно тумачење материјалног права и у складу са судском праксом и правним схватањима. Ревизија се формално позива на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, али без достављања доказа о постојању другачије судске праксе и у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. На основу изнетог Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Стога је одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, што овде није случај, јер се побија решење о изрицању дисциплинске мере. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Тужба у овој правној ствари је поднета 19.04.2022. године, а вредност предмета спора је 33.580,92 динара, па како вредност предмета спора побијеног дела очигледно

не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић